

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Ostravě**, se sídlem Havlíčkovo nábřeží 1835/34, Ostrava, proti usnesení žalovaného ze dne 26. 3. 2019, č. j. 25 A 42/2019 - 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 6. 2019, č. j. 25 A 87/2019 - 4,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) domáhal, aby tento soud zrušil své vlastní usnesení ze dne 26. 3. 2019, č. j. 25 A 42/2019 - 5 (dále jen „usnesení o odmítnutí žaloby“).

[2] Krajský soud v záhlaví uvedeným usnesením (dále jen „napadené usnesení“) žalobu pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) odmítl, neboť dospěl k závěru, že není dána jeho pravomoc o žalobě rozhodnout. Svůj postup krajský soud blíže odůvodnil tím, že „Z § 2 a § 4 s. ř. s., vyplývá, že soudnímu přezkoumávání podléhají toliko aktivity vykonávané správními orgány. Těmi zákon rozumí orgány rozhodující v oblasti veřejné správy. Jeden a tentýž orgán přitom může vystupovat v pozici správního orgánu, jindy nikoli, a to v závislosti na charakteru právních norem, které upravují vydání napadeného úkonu. (...) Soudy jsou orgány veřejné moci, přičemž v některých specifických oblastech vystupují v pozici správního orgánu. V pozici správního orgánu však nevystupují soudy při výkonu soudnictví. Rozhodnutí soudu vydané v soudním řízení správním je výkonem soudnictví, nikoli výkonem veřejné správy. Pravomoc soudů rozhodujících ve správním soudnictví rozhodovat v takových věcech není proto dána.“

[3] Proti napadenému usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu, že nebyly splněny podmínky řízení před krajským soudem, ve věci jednali vyloučení a nepřislušní soudci, stěžovateli nebylo umožněno se vyjádřit k vyloučení členů příslušného senátu krajského soudu a krajský soud jednal, i když nebyl zaplacen soudní poplatek. Napadené usnesení je zmatečné, nepřezkoumatelné, v rozporu s dobrými mravy, Ústavou ČR a zákony ČR, jelikož stěžovatel nesouhlasil s neveřejným jednáním a nemohl se veřejně vyjádřit a předkládat pro svá tvrzení důkazy. Nejvyšší správní soud vyhodnotil podání jako kasační stížnost proti napadenému usnesení. Stěžovatel tvrdí, že napadené usnesení vydal krajský soud coby nepřislušný úřad a požádal o nařízení jednání.

[4] Kasační stížnost je nepřijatelná pro nedostatek podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s., a to z níže uvedených důvodů.

[5] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že nyní projednávaná kasační stížnost je další z řady věcí, v nichž stěžovatel podává opakované žaloby a další podání, která směřují proti aktům rozhodovací činnosti soudů. Jak je Nejvyššímu správnímu soudu známo z jeho úřední činnosti, stěžovatel obdobný postup volil i v mnoha jiných věcech (viz k tomu např. řízení vedená u zdejšího soudu pod sp. zn. 2 As 118/2019, 2 As 112/2019, 2 As 370/2018, 2 As 296/2018, 2 As 219/2018, 2 As 416/2017, 2 As 172/2017, 2 As 261/2016, 1 As 5/2015, 6 As 261/2014, 6 As 251/2014, 3 As 179/2014, 2 As 163/2014, 2 As 162/2014, 7 As 134/2014 a desítky dalších). Stěžovatel v těchto věcech podává „správní žaloby“ proti rozhodnutím soudů vydaným (zejména) ve správním soudnictví. Poté, co krajský soud takové žaloby usnesením odmítne, stěžovatel buď takováto odmítající usnesení napadne další žalobou, nebo proti nim podá kasační stížnost. Nejvyšší správní soud kasační stížnosti stěžovatele v těchto věcech buď odmítne, anebo řízení o nich zastaví pro nezaplacení soudního poplatku (poté, co žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků zamítne s odůvodněním, že se v daných věcech jedná o „zjevně neúspěšné návrhy“ ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s.). Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pak stěžovatel napadá dalšími „správními žalobami“, čímž v konečném důsledku vytváří jakýsi „bludný kruh“, v němž se již dávno ztratila podstata věci, ve které se původně soudil. Jak Nejvyšší správní soud uvedl například v usnesení ze dne 29. 10. 2014, č. j. 2 As 162/2014 – 42 (dostupném tak jako ostatní zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz), *„z procesního postupu stěžovatele, a to nejen v nyní posuzované věci, je zřejmé, že mu jde zejména o generování dalších a dalších soudních rozhodnutí, o (...) bezobsažné souzení se pro souzení.“* Příhodně charakterizoval tento stav Nejvyšší správní soud také v usnesení ze dne 18. 2. 2015, č. j. 1 As 5/2015 – 36: *„z podání stěžovatele nelze dovozovat, že by jeho snahou byla ochrana jeho veřejných subjektivních práv, ale pouze zpochybňování jednotlivých rozhodnutí soudů v nekonečně se řetězícím procesu, jevícím znaky obstrukční hry bez smysluplného významu“.*

[6] V nynější věci stěžovatel brojí kasační stížností proti napadenému usnesení, jímž byla odmítnuta jeho žaloba směřující proti usnesení téhož krajského soudu ze dne 26. 3. 2019, č. j. 25 A 42/2019 - 5; toto usnesení o odmítnutí žaloby ze dne 26. 3. 2019 však již samo o sobě představovalo rozhodnutí o odmítnutí předchozího podání učiněného krajskému soudu rovněž jako žaloba ve správním soudnictví. Proti usnesení správního soudu o odmítnutí žaloby nemůže být podána znovu žaloba u správního soudu, jelikož takový opravný prostředek s. ř. s. nezakotvuje. Navíc je *prima facie* zřejmé, že stěžovatelova žaloba, nesměruje proti právnímu aktu při výkonu veřejné správy

pokračování

přezkoumatelnému v rámci správního soudnictví, nýbrž proti samotnému usnesení krajského soudu vydanému již při výkonu správního soudnictví, proti kterému právní řád České republiky stanovuje zcela odlišné prostředky nápravy, které ostatně stěžovatel v právě projednávané věci využil. Podání žaloby proto působí obstrukčním dojmem i v rámci tohoto řízení o kasační stížnosti.

[7] Stěžovatel v nyní uplatněné kasační stížnosti neuvedl žádné relevantní námitky, které by byly způsobilé zpochybnit rozhodný závěr krajského soudu o odmítnutí žaloby z důvodu nedostatku pravomoci krajského soudu pro rozhodnutí o žalobě, která směřuje proti rozhodnutí soudu při výkonu soudnictví. Kasační námitky uplatněné stěžovatelem proto nemohou být důvodné a kasační stížnost je zcela zjevně bezúspěšná. Díky specifickému přístupu stěžovatele v mnoha (nyní již více než 860) věcech, jež předkládá k „řešení“ správním soudům (viz odst. [5] odůvodnění tohoto usnesení), zcela postrádá smysl zvažovat v této situaci byť jen teoreticky relevanci i těch námitek, které jsou procesní povahy.

[8] Nejvyšší správní soud si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 – 48, publ. pod č. 869/2006 Sb. NSS. Zneužitím práva se rozumí „*situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené*“. Dále lze odkázat na vymezení konceptu zneužití práva obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 - 74, publ. pod č. 2099/2010 Sb. NSS (viz také v daném usnesení citovanou judikaturu).

[9] Stěžovatel obecně zneužívá práva na soudní ochranu, jak bylo zmíněno výše, je veden snahou vést spor pro spor, nikoliv zájmem o řešení reálně existujících problémů. Podstatná je pak skutečnost, že takové zneužití lze dovodit i v nyní posuzované věci – a toto rozhodnutí tedy nevede k budoucímu paušálnímu odmítnutí jakéhokoliv podání, jímž by se stěžovatel obracel na zdejší soud. Shora předestřený postup představuje pouze materiální korektiv formálního pojmání práva na soudní ochranu v souladu s principem ekvity (spravedlnosti) a bude vyhrazen zcela výjimečným případům, u nichž se běžný procesní postup bude jevit jako úplně neefektivní, a současně bude zcela zjevné, že kasační stížnost nemůže být úspěšná. V tomto ohledu tedy bude třeba dbát zvýšené opatrnosti a pečlivě se seznámit se skutkovými i právními okolnostmi případu stejně jako v ostatních věcech.

[10] V souladu se zásadou hospodárnosti řízení Nejvyšší správní soud nepřistoupil k provedení dalších procesních úkonů, tj. nerozhodoval o žádosti o nařízení jednání. Ani další doplnění kasačních důvodů či jiných tvrzení by totiž nemohlo zvrátit závěr soudu, že kasační stížnost musí být z výše uvedených důvodů odmítnuta. Jednalo by se tak o bezúčelný a zcela neefektivní postup (k obdobnému postupu v jiné věci stěžovatele srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3 As 109/2014 – 10; přiměřeně srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 11. 2012, sp. zn. II. ÚS 4256/12, nebo ze dne 14. 11. 2012, sp. zn. III. ÚS 4255/12).

[11] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s.

[12] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. srpna 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu